

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.112/2015/28. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság - C. P. II. rendű vádlott távollétében - Budapesten, 2015. év október hó 07. napján megtartott nyilvános tárgyalás alapján meghozta és kihirdette a következő

ítéletet :

A kábítószer birtoklása büntette miatt D.S. és társa ellen indult büntetőügyben a **Székesfehérvári Törvényszék** 2014. év október hó 8. napján kelt **6.B.197/2013/20.** számú ítéletét **C. P. II. rendű vádlottal szemben megváltoztatja.**

A cselekményét a Btk. 176. § (1) bekezdés IV. tételébe ütköző, de a (3) bekezdése szerint minősülő társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntettének **minősíti.**

A szabadságvesztés büntetését 3 (három) évre **enyhíti.**

A közügyektől eltiltás mellékbüntetését **mellőzi.**

Az elsőfokú bíróság ítéletét C. P. II. rendű vádlott tekintetében egyebekben **helybenhagyja.**

A másodfokú eljárásban felmerült 30.151 (harmincezer-százötvenegy) forint bünygyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

Az elsőfokú bíróság ítéletében D.S. I. r. és C. P. II. r. vádlottakat - a Be. 528-531. § szerinti eljárásban, az ismeretlen helyen tartózkodó vádlottak távollétében - társtettesként elkövetett kábítószer birtoklása büntette [2012. évi C. törvény 178. § (1) és (2) bekezdés b.) pont] miatt egyaránt 5 év fegyházbüntetésre, 5 év Magyarország területéről kiutasításra és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy megállapította, hogy a vádlottak a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsáthatók feltételes szabadságra. Rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről, az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról és a bűnygyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen az ügyész D.S. I. r. és C. P. II. r. vádlottak terhére, téves minősítés és a büntetés súlyosítása érdekében; illetve a II. r. vádlott védője felmentésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség Bf.344/2015/1-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, a védelmi fellebbezést alaptalannak ítélte meg.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le a bizonyítási eljárást, felderített és megvizsgált minden olyan körülményt, mely az ügy tárgyilagosa és megítélése szempontjából szükséges. Az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenységéről kellően számot adott, a bizonyítékok értékelésével kapcsolatos indokolási kötelezettségét is teljesítette. A megállapított

tényállás mentes a megalapozatlansági hibáktól és irányadó a másodfokú eljárásban is.

A megállapított tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, a cselekmény minősítése azonban nem felel meg az anyagi jogi rendelkezéseknek, tévedett, amikor kábítószer birtoklásának minősítette a vádlottak magatartását. Az 1/2007. Büntető jogegységi határozat elvi éllal mutat rá, hogy a kereskedéssel elkövetés haszonszerzésre irányul, mely magában foglal minden olyan tevékenységet, amely elősegíti, hogy a kábítószer eljusson a fogyasztóhoz. Ezek közé tartozik a kábítószer kereskedés céljából való megszerzése, készletezése, eladási mennyiségre történő adagolása, porciózása. A lefoglalt, összesen 180 darab, simítózáras műanyag tasakba előre kiszerelt, kiporciózott, különböző fajtájú kábítószer, a porral szennyezett műanyag tasakok, a szennyezett égésterű pipa, a 3 darab, különböző típusú, részben kábítószerrel szennyezett digitális mérleg mind-mind arra utal, hogy kábítószer kereskedés céljából szerezték be, azaz magatartásuk a kábítószerrel történő kereskedést támasztja alá. A jogegységi határozat szerint a kábítószer mennyiségéből következően a kereskedés céljára történő megszerzés önmagában akkor is a kereskedés körébe tartozik, ha ahhoz többletmagatartás nem tartozik, azaz tényleges értékesítésre nem kerül sor.

Ezért a vádlottak cselekménye a 2012. évi C. törvény 176. § (1) bekezdés IV. tételebe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntettének minősül.

Emellett a vádlottak a fesztivál ideje alatt saját fogyasztás céljára is birtokoltak, illetve fogyasztottak kábítószer, e cselekményük a 2012. évi C. törvény 178. § (1) bekezdésbe ütköző és az (5) bekezdés a.) pont szerint minősülő kábítószer birtoklása vétségeként értékelendő.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során értékelendő körülményeket helyesen tárta fel, azonban nem a tényleges súlyuk szerint értékelte. Figyelmen kívül hagyta azt a jelentős súlyosító körülményt, hogy az ilyen jellegű bűncselekmények rendkívül elszaporodottak, továbbá a társtettesi elkövetést. Az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben - figyelemmel a cselekmény súlyosabb minősítésére is - nincs olyan körülmény, amely a középértékűtől ilyen jelentős mértékben eltérő szabadságvesztés kiszabását indokolná. A speciális prevenció érvényesülése, illetve a büntetési célok csak súlyosabb főbüntetés kiszabásával érhetők el.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, egyebekben a határozat helybenhagyását indítványozta.

A másodfokú eljárásban az ítélőtábla a Be. 531. § (5) bekezdésére figyelemmel tárgyalást tűzött ki, mivel az Igazságügyi Minisztérium Nemzetközi Büntetőjogi Osztály tájékoztatása szerint D.S. I. r. vádlottat Németországban 2015. áprilisban letartóztatták, egy berlini büntetés-végrehajtási intézetben tartják fogva, azonban a 2015. október 07. napján tartott tárgyalásig átadására nem került sor. Ezért a másodfokú bíróság az I. r. vádlott ügyét elkülönítette és a Be. 359. § (3) bekezdés alapján eljárva - figyelemmel a Be. 266. § (1) bekezdés a.) pontjára és a Be. 188. § (1) bekezdés a.) pontjára - D.S. I. r. vádlottal szemben a büntetőeljárást 1 évi időtartamra felfüggesztette.

Ennek megfelelően az ítélőtábla a Székesfehérvári Törvényszék 2014. október 8. napján kelt 6.B.197/2013/20. számú ítéletét érdemben kizárólag a jelenleg is ismeretlen helyen tartózkodó C. P. II. r. vádlottal szemben bírálta felül, annak távollétében.

A **tárgyaláson** az ügyész az írásbeli átiratában foglaltakat fenntartotta.

C. P. II. r. vádlott védője az ügyész - minősítés megváltoztatására és a büntetés súlyosítására irányuló - fellebbezését nem tartotta megalapozottnak; a felmentés iránt bejelentett védői jogorvoslatot fenntartotta.

Az elsőfokú eljárás során a vádlottak kábítószer függőségének vizsgálata nem vezetett eredményre,

pedig a kérdés releváns. Utalt az 1/2007. Büntető jogegységi határozatra és kiemelte, hogy a kábítószer függőség tényét és az eset összes körülményeit is figyelembe kell venni. A kiporciózás önmagában nem igazolja a kereskedési célzatot is, ugyanis professzionális, igényes kábítószer fogyasztók így szokták elkerülni a túladagolást.

Megítélése szerint megalapozatlan az elsőfokú bíróság ítéleti tényállásának azon része, miszerint a vádlottak a lakókocsiban lefoglalt kábítószeret közösen vásárolták Németországban, közösen hozták be az országba és közösen tárolták azt a kocsiban (elsőfokú ítélet 4. oldal negyedik bekezdés), ugyanis ezt semmilyen bizonyíték nem támasztja alá. Az elsőfokú bíróság abból a tényből, hogy a gépkocsiban nagy mennyiségű kábítószeret találtak, tévesen következtetett arra, hogy ennek a II. r. vádlott tudatában volt, e helytelen ténybeli következtetés miatt a tényállás a Be. 351. § (2) bekezdés d.) pont szerint megalapozatlan. E hibát a Be. 351. § (2) bekezdés alapján eljárva a másodfokú bíróság - helyes ténybeli következtetés útján - kiküszöbölheti, mivel ezáltal a vádlott felmentésének van helye.

A fent kifogásolt tényállásrész tekintetében a törvényszék indokolási kötelezettségét sem teljesítette, ugyanis az ítélet 10. oldal harmadik bekezdése csak annyit tartalmaz, hogy erre a bíróság a vádlottak vallomása és a tárolás körülményei alapján következtetett. Nem derül azonban ki, hogy melyik vádlott vallomását vette a bíróság figyelembe és a vallomásnak pontos melyik állítását; e körben kiemelte azt is, hogy D.S. I. r. vádlott vallomása szerint a II. r. vádlott csak belekeveredett az ügybe, mivel a kocsit ő bérelte, míg C. P. II. r. vádlott végig tagadta a kereskedés elkövetését. Ezen túl az indokolás körében a tárolás pontos körülményeit sem rögzíti a határozat.

Mindezekre tekintettel elsődleges indítványa C. P. II. r. vádlott felmentésére; másodlagos indítványa a Be. 373. § (1) bekezdés III/a.) pontja alapján az ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására irányult.

A fellebbezések az alábbi eredményre vezettek.

A másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott ítéletet a Be. 348. § (1) bekezdés alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

A felülbírálat eredményeként az ítéltábla azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a részletes, minden körülményre kiterjedő bizonyítási eljárást a perrendi szabályok szerint, az eljárási szabályokat betartva folytatta le.

A Be. 75. § (1) bekezdésben megfogalmazott ügyfelderítési kötelezettségnek eleget tett, a tényállás alapos és hiánytalan felderítése érdekében a bizonyítási eljárás során valamennyi, az ügy helyes ténybeli és jogi megítéléséhez elengedhetetlen bizonyítékot beszerzett.

A Be. 291. § (1) bekezdés alapján az ismeretlen helyen lévő vádlottak nyomozás során tett vallomásait hivatalból ismertette.

Kihallgatta tanúként T. L. t, az 1. számú és A. Y. tanú vallomásának - a Be. 296. § (2) bekezdésére alapozottan - ügyési indítványra történő ismertetésére (12. és 20. számú jegyzőkönyv) törvényesen került sor. E tanúknak a kihallgatását a Be. 285. § (1) bekezdésben felsoroltak nem indítványozták és a bíróság sem tartotta szükségesnek megidézésüket.

Az elsőfokú bíróság ismertette mindazokat az okirati bizonyítékokat - különös tekintettel a szakértői véleményekre és a foglalásról készült jegyzőkönyvre - , amelyek az ügy eldöntése körében releváns adatokat tartalmaztak, ezzel eleget tett azon követelménynek is, mely szerint a bíróság csak olyan bizonyítékot használhat fel és értékelhet, amelyet a tárgyalás anyagává tett.

A másodfokú bíróság osztotta a törvényszék álláspontját a bizonyítási indítványok elutasítása körében (12. számú jegyzőkönyv 8. oldal és 20. számú jegyzőkönyv 2. oldal), hiszen a további

tanúbizonyítások, illetve szakértő bevonása indokolatlan és az eljárás elhúzódását eredményezte volna. Azt annyival egészíti ki a másodfokú bíróság, hogy a vádlottak befogadásakor készült egészségügyi iratokat a nyomozás során beszerezték (nyomozati iratok 327-329., 335-353., 377-379. és 385-393. oldal); a Be. 99. § (1) bekezdés a.) pontja alapján a kábítószer-függőség kérdésben szakértő igénybevétele kötelező, az elsőfokú bíróság megkereste a szakértőt, aki egyértelműen állást foglalt, miszerint a kábítószer-függőség tekintetében kizárólag a vádlottak személyes vizsgálata alapján lehet véleményt adni (elsőfokú iratok 16. alatt).

Az ügy érdemi elbírálásának eljárásjogi akadályja nem merült fel. Ennek során a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott, a Be. 351. § (2) bekezdésben felsorolt hibáktól és hiányosságoktól mentes és a Be. 351. § (1) bekezdés alapján irányadó a másodfokú eljárásban is.

Az ítéletnek a - Be. 258. § (3) bekezdés d.) pont szerinti - bizonyítékok számbavételét tartalmazó részében az elsőfokú bíróság részletesen és iratszerűen ismertette a vádlottaknak a nyomozás során tett nyilatkozatait, illetve utalt az egyéb bizonyítékokra.

A Be. 78. § (2) bekezdés akként rendelkezik, hogy a bizonyítás eszközeinek és a bizonyítékoknak nincs a törvényben előre meghatározott bizonyító ereje. Ez a törvényi rendelkezés a bizonyítékok mérlegelésére, illetve annak szabadságára vonatkozó szabályt rögzít, mindig a bírói mérlegelés dönti el az adott bizonyítási eszköz jelentőségét, illetve az adott bizonyítási eszköz bizonyító értékét. A Be. 78. § (3) bekezdés értelmében a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, és a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg. A bizonyítékok szabad mérlegelésének korlátja a bíróság indokolási kötelezettsége, az ítélet indokolásából ugyanis világosan ki kell tűnnie, hogy a bizonyítékok mérlegelése során melyek voltak azok a körülmények, amelyeket a bíróság irányadónak vett.

Az ítélet tábla nem osztotta a védelem álláspontját, miszerint az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségét nem megfelelő módon teljesítette, ezért a Be. 373. § (1) bekezdés III/a.) pontja alapján az ítélet hatályon kívül helyezése indokolt.

A bíróság köteles az indokolásban számot adni döntéshozatali tevékenységéről, a felülbíró bíróság pedig ezt jogosult és köteles ellenőrizni. A töretlen bírói gyakorlat szerint azonban az indokolási kötelezettség megszegése csak akkor eredményez feltétlen hatályon kívül helyezést, ha a megtámadott határozat indokolása tény- vagy jogkérdések tekintetében oly mértékben hiányos, hogy abból nem állapítható meg, hogy a bíróság a döntését mire alapította, ilyen esetben nyilvánvalóan meghiúsul az érdemi felülbírálat lehetősége. (1/2007. BK vélemény C.) pont). Hasonló jogi álláspontot fogalmaz meg több eseti döntés, így a BH 2010. évi 117., 2010. évi 4., 2012. évi 60., az EBH 2011. évi 2387. és EBH 2010. évi 2210. számon közzétettek. Az indokolási kötelezettség megsértése nem az indokolás bármely elemének hiányát, hibáját jelenti, hanem annál szűkebb terjedelmű. A törvény ugyanis csak a bűnösség megállapítása, a felmentés, az eljárás megszüntetése, a cselekmény jogi minősítése vagy a büntetés kiszabása, illetve az intézkedés alkalmazása tekintetében elmulasztott bírói indokoláshoz fűzi a hatályon kívül helyezés következményét. (BH 2012. évi 32. számú eseti döntés)

Az elsőfokú bíróság a beszerzett bizonyítékokat a törvényi rendelkezésnek megfelelően megvizsgálta, ítéletében a szükséges körben az indokolási kötelezettségét is teljesítette. Elégészes módon megindokolta, hogy az egyes bizonyítékokat miért fogadott el, azokból milyen következtetést vont le és a megállapított tényeket mi alapján találta bizonyítottnak.

A bizonyítékoktól a tényálláshoz vezető következtetések során logikai hibát nem vétett, a tényállásban leírt tények összhangban állnak a hitelesnek elfogadott bizonyítékokkal. A tényállás megállapítása során tényből további tényre is helyesen következtetett.

C. P. II. r. vádlott sem vitatta, hogy a lefoglalt kábítószer egy részét, kis mennyiségű marihuánát és hasist Németországban vásárolták és ők hozták be az országba. Az a védekezése, hogy a többi kábítószer egy ismeretlen férfi hagyta a lakókocsijukban, elfogadhatatlan. A lefoglalt kábítószerek különböző fajtájúak, mennyiségük nagy, hatóanyagtartalma a jelentős mennyiséget többszörösen meghaladja, a kábítószerek feketepiaci értéke sem elhanyagolható. Egy ilyen mennyiséget ismeretlen személy nem bízna egy számára idegenre, ingyen meg végképp nem hagyja nála, amikor a fesztiválon maga is értékesíthetné azt. Életszerűtlen, hogy veszni hagyjon ilyen mennyiségű kábítószer és az eladásából származó bevételről lemondjon. Mindebből az elsőfokú bíróság helyesen vonta le azt a következtetést, hogy a lefoglalt mennyiségű kábítószer a vádlottak közösen hozták be az országba.

A II. r. vádlott védője által a perbeszédben előadott hivatkozás, miszerint a kábítószer azért volt kiporciózva, hogy a fogyasztás során a megfelelő adagot vigyék be a szervezetbe, elkerülve a túladagolást, szintén minden alapot nélkülöz. Kétségtelen, hogy a II. r. vádlott fogyasztott kábítószer, ezt a beismerő vallomását az igazságügyi toxikológiai vélemény is megerősítette, mely marihuána, hasis és kokain fogyasztására utaló anyagot mutatott ki a vizeletéből, így e vallomás elfogadásához kétség nem fért. Az előre, kis adagokba csomagolt kábítószer azonban - mennyiségéből adódóan - bizonyosan nem a saját fogyasztásukra szánták, hiszen közel kétszáz műanyag zacskóban, több fajta szert adagoltak ki, mely nem egy-két ember, pár napi fogyasztási adagja, hanem azt többszörösen meghaladja. A porciózáshoz szükséges műanyag tasakokat és kábítószerrel szennyezett digitális mérleget is lefoglaltak tőlük. Mindezt tették egy olyan fesztiválon, ahol a kábítószer értékesítése miatt a hatóságok visszatérően fellépnek, illetve rajtaütéseket hajtanak végre. Mindebből egyértelműen megállapítható, hogy a kábítószer eladásra szánták, ebből bevételre kívántak szert tenni és az anyagot előre kiadagolták az adásvételek gyorsabb lebonyolítása érdekében.

Az elsőfokú bíróság a II. r. vádlott vallomása és a foglalási jegyzőkönyv adatai alapján arra is megfelelően vont következtetést, hogy C. P. tisztában volt azzal, hogy az általa bérelt és a vádlott társával - aki abban az időben a barátja volt - közösen használt lakókocsiban mit tárolnak. Ugyanis saját vallomása szerint a lakókocsiban fellelt anyagból fogyasztott rendszeresen, ezért nyilvánvalóan észlelnie kellett a több táskában, a lakókocsi szinte minden szegletében tárolt különböző fajtájú, nagy mennyiségű kábítószer.

A II. r. vádlott védőjének az eltérő tényállás megállapítása útján a felmentésére irányuló fellebbezése - új bizonyíték hiányában - az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységének a kritikái, melyek a meglévő, már mérlegelt bizonyítékok újraértékelését, és a terhelt tagadásból álló védekezésének elfogadását célozta. Az irányadó perrendi szabályok szerint - a megalapozott tényálláshoz kötöttség és a bizonyítékok felülmérlegelésének tilalma folytán - a másodfokú eljárásban eltérő tényállás megállapítására lehetőség nem volt, erre tekintettel a felmentésre irányuló fellebbezés eredményre nem vezetett.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállás alapján okszerűen vont következtetést C. P. II. r. vádlott bűnösségére.

A cselekmény minősítése azonban az ítélet táblája álláspontja szerint nem felel meg az anyagi jogszabály rendelkezéseinek és az 1/2007. számú Büntető jogegységi határozatban, valamint a Bkv. 57. számú kollégiumi véleményben foglaltaknak.

A forgalomba hozatallal szükségszerűen együtt járó átadás ezt megelőzően több résztvevő tevékenységből tevődhet össze. Magában foglalhatja az eladók vagy a vevők felkutatását, ennek során közvetítők igénybe vételét, előzetes megbeszéléseket, az áru megtekintését, megvizsgálását, a megállapodás megkötését, az áru tárolását, az átadás helyének előzetes felderítését, szállítóeszköz, a kísérők biztosítását stb; felölel tehát minden olyan mozzanatot, amely azt célozza, hogy a kábítószer - akár további közbeékelődő személyek révén is - bekerüljön a kereskedelmi forgalomba. A forgalomba hozatal megkezdéseként értékelendő tehát a forgalmazással összefüggő résztvevő tevékenységek megvalósítása, befejezté a cselekmény pedig akkor válik, amikor a kábítószer bekerül a forgalomba, vagyis a továbbadás folytán ténylegesen megnyílik annak a lehetősége, hogy ahhoz más vagy mások is hozzájussanak. A törvényi tényállás szempontjából a forgalomba hozatal, vagyis több személy részére történő hozzáférhetőség biztosítása az is, ha az egy személyen keresztül egyszeri átadással történik.

A kereskedéssel elkövetett kábítószerrel visszaélések a forgalomba hozatalnál tágabb elkövetési magatartások, amelyek magukban foglalnak minden olyan tevékenységet, amely elősegíti, hogy a kábítószer eljusson a viszonteladóhoz vagy a fogyasztóhoz. Ezek közé tartozik pl. a kábítószer kereskedés céljából történő megszerzése, készletezése, csomagolása, tárolása, szállítása, elosztása, mely magatartás befejezett önálló tettesi cselekmény. A kereskedés rendszeresen ismétlődő, anyagi haszon érdekében folytatott adásvétel, amelynek keretei között nem csak az eladó és a vevő, hanem még a rendszeres közvetítők is - mint a kereskedelmi tevékenység közreműködői - tettesként vonhatók felelősségre.

A forgalomba hozatal és a kereskedés elhatárolásának egyik alapja a haszonszerzésre törekvés.

A kereskedéssel szemben, a forgalomba hozatal tekintetében önmagában a kábítószer termesztése, tárolása, birtoklása, raktározása nem eredményez befejezett bűncselekményt, nem tekinthető készletezésnek.

A kábítószer csomagolásából annyiban lehet az elkövető szándékára következtetni, hogy a kis mennyiségekben kiadagolt, porciózott kábítószert rendszerint közvetlenül a fogyasztók számára, adásvételre szánják (kereskedés); míg az összepréselt, részben hígított, több kilós adagokban kiserelt kábítószer tipikusan nagy tételben történő továbbadásra szolgál (forgalomba hozatal).

C. P. II. r. vádlott a tényállás 4-5. oldal és 6. oldal első kettő bekezdésében írt azzal a magatartásával, hogy az elfogásakor a gépkocsiban lefoglalt, jelentős mennyiségű, különböző fajtájú kábítószert, több mint száz kis adagokban, tasakban kiporciózva, raktározta a fogyasztóknak történő közvetlen értékesítés céljából, a kereskedést megvalósította, hiszen a tárolással a cselekmény befejezett elkövetési stádiumba jutott.

A tényállás 6. oldal harmadik bekezdésétől részletezett fogyasztói típusú magatartását illetően a vádirat III. pontjában az ügyészség a vádlottat csekély mennyiségű kábítószer fogyasztásával vádolta, az elsőfokú ítélet tényállása is ezt az elkövetési magatartást tartalmazza.

Az új Büntető törvénykönyv, a 2012. évi C. törvény 2013. július 1. napján történt hatálybalépésére

tekintettel az ítéletábra is vizsgálta, hogy C. P. II. r. vádlottra nézve az elkövetéskor vagy az elbíráláskor hatályban lévő anyagi jogi szabályok alkalmazása eredményez kedvezőbb elbírálást. Osztotta a törvényszék álláspontját, miszerint az elbíráláskori jogszabály alkalmazása kedvezőbb elbírálást eredményez, ennek hiányzó indokolását az alábbiak szerint pótolja.

A cselekmény elkövetésekor hatályos 1978. évi IV. törvény 282/A. § (1) bekezdés IV. fordulatába ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő kereskedéssel, jelentős mennyiségre elkövetett kábítószerrel visszaélés büntette és a 2012. évi C. törvény 176. § (1) bekezdés IV. fordulatába ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő *kábítószer-kereskedelem* büntette is öt évtől húsz évig, vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel fenyegetett.

2013. július hó 01. napjával megváltozott a kábítószer *fogyasztásával* kapcsolatos törvényi szabályozás. A vádbeli időben a jogalkotó a fogyasztást önálló elkövetési magatartásként nem szabályozta, azt a fogyasztásra történő megszerzésen vagy tartáson keresztül rendelte büntetni. Az 1978. évi IV. törvény 282. § (1) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés a.) pontja szerint minősülő privilegizált esetként szabályozott, az eredeti vádirati minősítés szerinti, csekély mennyiségre elkövetett kábítószerrel visszaélés vétsége miatt két évig terjedő szabadságvesztés volt kiszabható.

A 2012. évi C. törvény önállóan nevesíti a fogyasztást, amelynek fenyegetettsége megegyezik a csekély mennyiség megszerzésére vonatkozó büntetési tétellel. A törvény az 1999. március 01. és 2003. február 28. napja közötti időszakban hatályos szabályozáshoz tért vissza, amikor - ha súlyosabb bűncselekmény nem valósult meg, - a fogyasztás explicit büntetni rendelt volt. A 2012. évi C. törvény 178. § (6) bekezdése szerint minősülő kábítószer birtoklásának vétsége miatt - súlyosabb bűncselekmény megvalósulásának hiányában - azt fenyegeti két évig terjedő szabadságvesztéssel, aki kábítószer fogyaszt, illetve csekély mennyiségű kábítószer fogyasztás céljából megszerez vagy tart.

A Bkv. 57. számú kollégiumi vélemény II/1. pontjában adott iránymutatás szerint kábítószer fogyasztása alatt értendő az elkövető (fogyasztó, kábítószer-használó) minden olyan magatartása, aminek közvetlen következménye, hogy a kábítószer a szervezetébe jut. A kábítószer-fogyasztás folyamata, a korábban elkövetett cselekmény során a kábítószer szervezetbe juttatásának gyakoriságától, illetve hatóanyag-tartalmától függetlenül vétségként nyer értékelést. A fogyasztás azonban szubszidiárius, azaz csak akkor állapítható meg, ha súlyosabb bűncselekmény nem valósul meg.

A büntetés kiszabásának elvei [1978. évi IV. törvény 83. § (2) bekezdés és 2012. évi C. törvény 80. § (2) bekezdés], a szabadságvesztés végrehajtási fokozata [1978. évi IV. tv. 42. § (2) bekezdés b/3. pont és 2012. évi C. tv. 37. § (3) bekezdés ad.) pont] és a büntetés enyhítésével kapcsolatos rendelkezések [1978. évi IV. törvény 87. § (2) bekezdés b.) pont és 2012. évi C. törvény 82. § (2) bekezdés b.) pont] nem változtak.

Az 1978. évi IV. törvény a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét akként szabályozza, hogy az automatikusan a szabadságvesztés végrehajtási fokozatához igazodik. Ezzel szemben a 2012. évi C. törvényben a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja nem a végrehajtási fokozathoz, hanem az elkövető előéletéhez igazodik. C. P. II. r. vádlott az 1978. évi IV. törvény 47. § (2) bekezdés I. fordulata alapján a büntetése négyötöd részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra, míg a 2012. évi C. törvény 38. § (2) bekezdés a.) pont értelmében annak legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon nyílik meg.

Fenti szabályozást összevetve a másodfokú bíróság álláspontja szerint C. P. II. r. vádlott esetében az elbíráláskor hatályos jogszabály alkalmazása kedvezőbb elbírálást eredményez, különös tekintettel a

szabadságvesztés büntetésből engedélyezett feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának kedvezőbb meghatározása miatt (Kúria Büntető Kollégiumának 4/2013. (X. 14.) számú véleménye), illetve azért is, mert a kábítószer fogyasztás szubszidiárius bűncselekmény és súlyosabb bűncselekmény mellett önálló minősítése kiesik.

Mindezekre figyelemmel az ítéletábra a jelenleg hatályos büntetőtörvény alapján C. P. II. r. vádlott tényállás

- 4-5. oldal és 6. oldal első kettő bekezdésében írt cselekményét a 2012. évi C. törvény 176. § (1) bekezdés IV. fordulatába ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő kábítószer-kereskedelem büntettének minősítette, melyet a 2012. évi C. törvény 13. § (3) bekezdés szerint társtettesként követett el;

6. oldal harmadik bekezdéstől részletezett magatartása a 2012. évi C. törvény 178. § (6) bekezdése I. fordulata szerint minősülő, két évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett, kábítószer birtoklása vétségeként minősül és halmazatban történő értékelése az új büntető anyagi jogszabály értelmében kizárt, mivel a bíróság megállapította a súlyosabban minősülő, öt évtől húsz évig, vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel fenyegetett kábítószer-kereskedelem büntettében bűnösségét. Ezt a jogi álláspontot tükrözi a Kúria Bfv.I.862/2014/5. számú határozata is.

A 2012. évi C. törvény 80. § (1) bekezdés értelmében a büntetést céljának szem előtt tartásával a törvényben meghatározott keretek között úgy kell kiszabni, hogy igazodjék a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, továbbá az egyéb súlyosító és enyhítő körülményekhez.

A büntetés kiszabása körében értékelendő körülményeket az elsőfokú bíróság nagyrészt helyesen ismerte fel. Azt az ítéletábra csak annyival egészíti ki, hogy súlyosító körülmény a társas elkövetés (Bkv. 56. számú kollégiumi vélemény III/12. pont), illetve az egészséget veszélyeztető bűncselekmények köztudomású, rendkívüli elszaporodottsága (Bkv. 56. számú kollégiumi vélemény III/11. pont).

C. P. II. r. vádlott alanyi társadalomra veszélyességének vizsgálata során nem maradhat figyelmen kívül, hogy büntetlen előéletű és nincs adat arra, hogy jelen eljárás tárgyát képező cselekmény óta újabb büntetőeljárás indult ellene.

A kábítószerrel visszaélés tárgyi súlyának megítélése szempontjából kiemelt jelentőséggel bír a cselekménnyel érintett kábítószerek tiszta hatóanyag-tartalma. Ez jelen ügyben a súlyosabb minősítést megalapozó jelentős mennyiség alsó határának mindössze háromszorosa. Erre tekintettel megállapítható, hogy a megvalósított cselekmény - a gyakorlatban többször előfordult többbezerszeres mennyiségekhez képest - nem kirívóan társadalomra veszélyes, a tiszta hatóanyag-tartalom a súlyosabb minősítést megalapozó mennyiség alsó határát nem sokkal haladta meg és ezt a körülményt a büntetés mértékének meghatározásakor is érvényre kell juttatni.

C. P. II. r. vádlott esetében az ítéletábra a büntetés súlyosítására irányuló ügyészi fellebbezést nem találta alaposnak. A fenti körülményeket értékelve a másodfokú bíróság megítélése szerint a II. r. vádlottal szemben kiszabott büntetés eltúlzott, annak lényeges enyhítése indokolt, ezért a szabadságvesztés mértékét - a közügyektől eltiltás tartamának érintetlenül hagyásával - a 2012. évi C. törvény 82. § (2) bekezdés b.) pont alkalmazásával, 3 évre mérsékelte. E tartamú büntetés szükséges, de elegendő is a 2012. évi C. törvény 79. §-ában megfogalmazott büntetési célok eléréséhez.

Az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés mértékéből kiindulva ez nem tekinthető a büntetés jelentéktelen megváltoztatásának [Be. 371. § (2) bekezdés és Bkv. 16. számú kollégiumi vélemény].

A 2012. évi C. törvény 61. § (2) bekezdés részletesen felsorolja azokat a jogokat, melyeket a közügyektől eltiltás érint.

Az Alaptörvény XXIII. Cikk az alábbi rendelkezéseket tartalmazza:

(3) Magyarországon menekültként, bevándoroltként vagy letelepedettként elismert minden nagykorú személynek joga van ahhoz, hogy a helyi önkormányzati képviselők és polgármesterek választásán választó legyen.

(4) Sarkalatos törvény a választójogot vagy annak teljességét magyarországi lakóhelyhez, a választhatóságot további feltételekhez kötheti.

(5) A helyi önkormányzati képviselők és polgármesterek választásán a választópolgár lakóhelyén vagy bejelentett tartózkodási helyén választhat. A választópolgár a szavazás jogát lakóhelyén vagy bejelentett tartózkodási helyén gyakorolhatja.

C. P. II. r. vádlott nem menekült, bevándorolt vagy letelepedett, tehát az Alaptörvény XXIII. Cikk (3) bekezdés rendelkezései nem alkalmazhatók esetében. Vele szemben nincs törvényes lehetőség a közügyektől eltiltás kiszabására, mivel nem gyakorolhat olyan jogokat, melyektől ez a mellékbüntetés megfosztaná, így a másodfokú bíróság a közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazását mellőzte.

Fenti indokokra figyelemmel az ítéletábra a Be. 370. § alkalmazásával a Be. 372. § (1) bekezdés alapján az elsőfokú bíróság ítéletét C. P. II. r. vádlottal szemben megváltoztatta, míg egyéb, törvénynek megfelelő rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget, ami annak kapcsán merült fel, hogy C. P. II. r. vádlott a magyar nyelvet nem ismeri, a Be. 339. § (2) bekezdés alapján az állam viseli.

A Fővárosi Ítéletábra ítélete elleni fellebbezést a Be. 386. § (1) bekezdés zárja ki.

A másodfokú bíróság tájékoztatja D. S. I. r. vádlottat, hogy

- a Be. 531. § (7) bekezdés szerint, ha a terhelt tartózkodási helye a jogerős határozat meghozatala után válik ismertté, a javára perújítási indítványt lehet előterjeszteni.

a Be. 408. § (1) bekezdés e.) pont értelmében a bíróság jogerős ítéletével elbírált cselekmény (alapügy) esetén perújításnak van helye, ha az alapügyben az ítéletet a XXV. Fejezet alapján a terhelt távollétében tartott tárgyaláson hozták.

a Be. 409. § (2) bekezdés alapján a terhelt javára perújítási indítványt terjeszthet elő az ügyész; a terhelt; a védő, kivéve ha a terhelt ezt megtiltotta; a terhelt halála után egyenesági rokona, testvére, házastársa vagy élettársa, illetve amennyiben a terhelt halála óta több, mint ötven év telt el, oldalági rokona.

a Be. 409. § (3) bekezdés akként rendelkezik, hogy a Be. 408. § (1) bekezdésének e.) pontja alapján csak abban az esetben lehet perújítást indítványozni, ha a terhelt a tartózkodási helyéről idézhető. Ebben az esetben a perújítás lefolytatása kötelező. Ha a terhelt a perújítás elrendelése után ismételen ismeretlen helyre távozott, a perújítási eljárást meg kell szüntetni.

Budapest, 2015. év október hó 07. napján

Dr. Nehrer Péter s. k.
a tanács elnöke

Dr. Sárecz Szabina Martina s. k.
előadó bíró

Dr. Szalai Géza s. k.
bíró

A Székesfehérvári Törvényszék 2014. év október hó 08. napján kelt **6.B.197/2013/20.** számú ítélete **C. P. II. r. vádlottal** szemben a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **3.Bf.112/2015/28.** számú ítéletében foglalt változtatásokkal **2015. év október hó 07. napján jogerős és végrehajtható.**

Budapest, 2015. év október hó 07. napján

. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2016. év április hó 14. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t :

A kábítószerrel visszaélés büntette miatt D. S. ellen indult büntetőügyben a Székesfehérvári Törvényszék 2014. év október hó 8. napján kelt 6.B.197/2013/20. számú ítéletét D. S. I. r. vádlottal szemben megváltoztatja.

A cselekményét a Btk. 176. § (1) bekezdés IV. tételébe ütköző, de a (3) bekezdése szerint minősülő társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntettének minősíti.

A szabadságvesztés büntetését 3 (három) évre enyhíti. A közügyektől eltiltás mellékbüntetését mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét D. S. I. r. vádlott tekintetében helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

Az elsőfokú bíróság ítéletében D. S. I. r. és C. P. II. r. vádlottakat - a Be. 528-531. § szerinti eljárásban, az ismeretlen helyen tartózkodó vádlottak távollétében - társtettesként elkövetett kábítószer birtoklása büntette [2012. évi C. törvény 178. § (1) és (2) bekezdés b.) pont] miatt egyaránt 5 év fegyházbüntetésre, 5 év Magyarország területéről kiutasításra és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy megállapította, hogy a vádlottak a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsáthatók feltételes szabadságra. Rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről, az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen az ügyész D. S. I. r. és C. P. II. r. vádlottak terhére, téves minősítés és a büntetés súlyosítása érdekében; illetve a II. r. vádlott védője felmentésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség Bf.344/2015/1-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, a védelmi fellebbezést alaptalannak ítélte meg.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le a bizonyítási eljárást, felderített és megvizsgált minden olyan körülményt, mely az ügy tárgyilagos és megítélése szempontjából szükséges. Az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenységéről kellően számot adott, a bizonyítékok értékelésével kapcsolatos indokolási kötelezettségét is teljesítette. A megállapított tényállás mentes a megalapozatlansági hibáktól és irányadó a másodfokú eljárásban is.

A megállapított tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, a cselekmény minősítése azonban nem felel meg az anyagi jogi rendelkezéseknek, tévedett, amikor kábítószer birtoklásának minősítette a vádlottak magatartását. Az 1/2007. Büntető jogegységi határozat elvi élel mutat rá, hogy a kereskedéssel elkövetés haszonszerzésre irányul, mely magában foglal minden olyan tevékenységet, amely elősegíti, hogy a kábítószer eljusson a fogyasztóhoz. Ezek közé tartozik a kábítószer kereskedelem céljából való megszerzése, készletezése, eladási mennyiségre történő adagolása, porciózása. A lefoglalt, összesen 180 darab, simítózáras műanyag tasakba előre kiszerelt, kiporciózott, különböző fajtájú kábítószer, a porral szennyezett műanyag tasakok, a szennyezett égésterű pipa, a 3 darab, különböző típusú, részben kábítószerrel szennyezett digitális mérleg mind-mind arra utal, hogy kábítószer kereskedelem céljából szerezték be, azaz magatartásuk a kábítószerrel történő kereskedést támasztja alá. A jogegységi határozat szerint a

kábítószer mennyiségéből következően a kereskedés céljára történő megszerzés önmagában akkor is a kereskedés körébe tartozik, ha ahhoz többletmagatartás nem tartozik, azaz tényleges értékesítésre nem kerül sor.

Ezért a vádlottak cselekménye a 2012. évi C. törvény 176. § (1) bekezdés IV. tételébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntettének minősül.

Emellett a vádlottak a fesztivál ideje alatt saját fogyasztás céljára is birtokoltak, illetve fogyasztottak kábítószer, e cselekményük a 2012. évi C. törvény 178. § (1) bekezdésbe ütköző és az (5) bekezdés a.) pont szerint minősülő kábítószer birtoklása vétségeként értékelendő.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során értékelendő körülményeket helyesen tárta fel, azonban nem a tényleges súlyuk szerint értékelte. Figyelmen kívül hagyta azt a jelentős súlyosító körülményt, hogy az ilyen jellegű bűncselekmények rendkívül elszaporodottak, továbbá a társtettesi elkövetést. Az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben - figyelemmel a cselekmény súlyosabb minősítésére is - nincs olyan körülmény, amely a középértéktől ilyen jelentős mértékben eltérő szabadságvesztés kiszabását indokolná. A speciális prevenció érvényesülése, illetve a büntetési célok csak súlyosabb főbüntetés kiszabásával érhetők el.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, egyebekben a határozat helybenhagyását indítványozta.

A másodfokú eljárásban az ítéletábra a Be. 531. § (5) bekezdésére figyelemmel tárgyalást tűzött ki, mivel az Igazságügyi Minisztérium Nemzetközi Büntetőjogi Osztály tájékoztatása szerint D. S. I. r. vádlottat Németországban 2015. áprilisban letartóztatták, egy berlini büntetés-végrehajtási intézetben tartják fogva, azonban a 2015. október 07. napján tartott tárgyalásig átadására nem került sor. Ezért a másodfokú bíróság az I. r. vádlott ügyét elkülönítette és a Be. 359. § (3) bekezdés alapján eljárva - figyelemmel a Be. 266. § (1) bekezdés a.) pontjára és a Be. 188. § (1) bekezdés a.) pontjára - D. S. I. r. vádlottal szemben a büntetőeljárást 1 évi időtartamra felfüggesztette.

Ennek megfelelően az ítéletábra 2015. év október hó 7. napján kelt 3.Bf.112/2015/21. számú határozatával kizárólag C. P. II. r. vádlottal szemben bírálta felül a Székesfehérvári Törvényszék 6.B.197/2013/20. számú ítéletét, és azt megváltoztatva a vádlott cselekményét a Btk. 176. § (1) bekezdés IV. tételébe ütköző, de a (3) bekezdés szerint minősülő társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntettének minősítette, a vele szemben kiszabott szabadságvesztés mértékét 3 évre enyhítette, a közügyektől eltiltás mellékbüntetést mellőzte.

Ezt követően az ítéletábra az IM Nemzetközi Büntetőjogi Főosztály közlése nyomán - miszerint a nemzetközi körözés alatt álló vádlott Izraelben tartózkodik, ahonnan állampolgárságára tekintettel nem várható a kiadatási kérelem előterjesztése - a Be. XXV. Fejezetének a távollévő terhelttel szembeni szabályait alkalmazva bírálja felül az elsőfokú ítéletét.

A nyilvános ülésen az ügyész az írásbeli átiratban foglaltakat fenntartotta.

D. S. I. r. vádlott védője az enyhítésért bejelentett fellebbezést tartotta fenn azzal, hogy a vádlott az elkövetést és a büntetőjogi felelősségét elismerte, egyébiránt külföldi állampolgárként a kábítószerre vonatkozó magyar jogszabályokat nem ismerte.

A fellebbezések az alábbi eredményre vezettek.

A másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott ítéletet a Be. 348. § (1) bekezdés alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

A felülbírálat eredményeként az ítéltábla azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a részletes, minden körülményre kiterjedő bizonyítási eljárást a perrendi szabályok szerint, az eljárási szabályokat betartva folytatta le.

A Be. 75. § (1) bekezdésben megfogalmazott ügyfelderítési kötelezettségnek eleget tett, a tényállás alapos és hiánytalan felderítése érdekében a bizonyítási eljárás során valamennyi, az ügy helyes ténybeli és jogi megítéléséhez elengedhetetlen bizonyítékot beszerezett.

A Be. 291. § (1) bekezdés alapján az ismeretlen helyen lévő vádlottak nyomozás során tett vallomásait hivatalból ismertette.

Az ügy érdemi elbírálásának eljárásjogi akadályja nem merült fel. Ennek során a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott, a Be. 351. § (2) bekezdésben felsorolt hibáktól és hiányosságoktól mentes és a Be. 351. § (1) bekezdés alapján irányadó a másodfokú eljárásban is.

Az elsőfokú bíróság tanúként meghallgatta T. L. t, míg A. Y. és az 1. számú tanú nyomozás során tett vallomását a Be. 296. § (2) bekezdésének megfelelően ismertette, ahogyan az ügy eldöntése szempontjából releváns iratokat, a vádlott befogadásáról készült egészségügyi iratokat, a szakértői véleményeket és a foglaltságról készült jegyzőkönyvet is.

Az elsőfokú bíróság a beszerezett bizonyítékokat a törvényi rendelkezésnek megfelelően megvizsgálta, ítéletében a szükséges körben az indokolási kötelezettségét is teljesítette. Elégséges módon megindokolta, hogy az egyes bizonyítékokat miért fogadott el, azokból milyen következtetést vont le és a megállapított tényeket mi alapján találta bizonyítottnak.

D. S. I. r. vádlott azt sosem vitatta, hogy a lefoglalt kábítószer egy részét Németországban vásárolta és hozta be Magyarországra, emellett a kényszerintézkedés tárgyában tartott meghallgatáskor elismerte azt is, hogy az ozorai fesztiválon árult drogot. Az árusításra vonatkozó vallomását később visszavonta, és az autójában fellelt kábítószer egy kisebb részéről azt állította saját fogyasztásra szánta, míg a fellelt többi kábítószer egy ismeretlen férfi hagyta náluk.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelése alapján helyesen utasította el utóbbi védekezését és állapította meg, hogy a nagy mennyiségű, különböző fajtájú és részint tasakba csomagolt, igen nagy piaci értékkel bíró kábítószer a vádlottaké volt, azt közösen hozták Magyarországra.

Az elsőfokú bíróság megállapította továbbá azt is, hogy a vádlottaknál megtalált, a gépkocsijukban talált porciózott, kiadagolt formában fellelt nagy mennyiségű kábítószer, az adagoláshoz szükséges csomagolóanyagok és a részint droggal szennyezett digitális mérlegek kereskedésre utalnak, azonban a vevő, vagy vevők részére való átadást igazoló közvetlen bizonyíték híján arra a következtetésre jutott, hogy kétséget kizáróan nem bizonyosodott be, hogy a vádlottak egymás tevékenységéről tudva közösen kereskedtek.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállás alapján okszerűen vont következtetést D. S. I. r. vádlott bűnösségére.

A cselekmény minősítése azonban az ítéltábla álláspontja szerint nem felel meg az anyagi jogszabály rendelkezéseinek és az 1/2007. számú Büntető jogegységi határozatban, valamint a Bkv. 57. számú kollégiumi véleményben foglaltaknak.

A forgalomba hozattal szükségszerűen együtt járó átadás ezt megelőzően több résztevékenységből tevődhet össze. Magában foglalhatja az eladók vagy a vevők felkutatását, ennek során közvetítők igénybevételét, előzetes megbeszéléseket, az áru megtekintését, megvizsgálását, a megállapodás megkötését, az áru tárolását, az átadás helyének előzetes felderítését, szállítóeszköz, a kísérők biztosítását stb; felölel tehát minden olyan mozzanatot, amely azt célozza, hogy a kábítószer - akár további közbeékelődő személyek révén is - bekerüljön a kereskedelmi forgalomba. A forgalomba hozatal megkezdéseként értékelendő tehát a forgalmazással összefüggő résztevékenységek megvalósítása, befejezté a cselekmény pedig akkor válik, amikor a kábítószer bekerül a forgalomba, vagyis a továbbadás folytán ténylegesen megnyílik annak a lehetősége, hogy ahhoz más vagy mások is hozzájussanak. A törvényi tényállás szempontjából a forgalomba hozatal, vagyis több személy részére történő hozzáférhetőség biztosítása az is, ha az egy személyen keresztül egyszeri átadással történik.

A kereskedéssel elkövetett kábítószerrel visszaélések a forgalomba hozatalnál tágabb elkövetési magatartások, amelyek magukban foglalnak minden olyan tevékenységet, amely elősegíti, hogy a kábítószer eljusson a viszonteladóhoz vagy a fogyasztóhoz. Ezek közé tartozik pl. a kábítószer kereskedés céljából történő megszerzése, készletezése, csomagolása, tárolása, szállítása, elosztása, mely magatartás befejezett önálló tettesi cselekmény. A kereskedés rendszeresen ismétlődő, anyagi haszon érdekében folytatott adásvétel, amelynek keretei között nem csak az eladó és a vevő, hanem még a rendszeres közvetítők is - mint a kereskedelmi tevékenység közreműködői - tettesként vonhatók felelősségre.

A forgalomba hozatal és a kereskedés elhatárolásának egyik alapja a haszonszerzésre törekvés.

A kereskedéssel szemben, a forgalomba hozatal tekintetében önmagában a kábítószer termesztése, tárolása, birtoklása, raktározása nem eredményez befejezett bűncselekményt, nem tekinthető készletezésnek.

A kábítószer csomagolásából annyiban lehet az elkövető szándékára következtetni, hogy a kis mennyiségekben kiadagolt, porciózott kábítószer rendszerint közvetlenül a fogyasztók számára, adásvételre szánják (kereskedés); míg az összepréselt, részben hígított, több kilós adagokban kiszerelt kábítószer tipikusan nagy tételben történő továbbadásra szolgál (forgalomba hozatal).

D. S. I. r. vádlott a tényállás 4-5. oldal és 6. oldal első kettő bekezdésében írt azzal a magatartásával, hogy az elfogásakor a gépkocsiban lefoglalt, jelentős mennyiségű, különböző fajtájú kábítószer, több mint száz kis adagokban, tasakban kiporciózva, raktározta a fogyasztóknak történő közvetlen értékesítés céljából, a kereskedést megvalósította, hiszen a tárolással a cselekmény befejezett elkövetési stádiumba jutott.

A tényállás 6. oldal harmadik bekezdésétől részletezett fogyasztói típusú magatartását illetően a vádirat III. pontjában az ügyészség a vádlottat csekély mennyiségű kábítószer fogyasztásával vádolta, az elsőfokú ítélet tényállása is ezt az elkövetési magatartást tartalmazza.

Az új Büntető törvénykönyv, a 2012. évi C. törvény 2013. július 1. napján történt hatálybalépésére tekintettel az ítélőtábla is vizsgálta, hogy D. S. I. r. vádlottra nézve az elkövetéskor vagy az elbíráláskor hatályban lévő anyagi jogi szabályok alkalmazása eredményez kedvezőbb elbírálást. Osztotta a törvényszék álláspontját, miszerint az elbíráláskori jogszabály alkalmazása kedvezőbb

elbírálást eredményez, ennek hiányzó indokolását az alábbiak szerint pótolja.

A cselekmény elkövetésekor hatályos 1978. évi IV. törvény 282/A. § (1) bekezdés IV. fordulatába ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő kereskedéssel, jelentős mennyiségre elkövetett kábítószerrel visszaélés büntette és a 2012. évi C. törvény 176. § (1) bekezdés IV. fordulatába ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő *kábítószer-kereskedelem* büntette is öt évtől húsz évig, vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel fenyegetett.

2013. július hó 01. napjával megváltozott a kábítószer *fogyasztásával* kapcsolatos törvényi szabályozás. A vádbeli időben a jogalkotó a fogyasztást önálló elkövetési magatartásként nem szabályozta, azt a fogyasztásra történő megszerzésen vagy tartáson keresztül rendelte büntetni. Az 1978. évi IV. törvény 282. § (1) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés a.) pontja szerint minősülő privilegizált esetként szabályozott, az eredeti vádirati minősítés szerinti, csekély mennyiségre elkövetett kábítószerrel visszaélés vétsége miatt két évig terjedő szabadságvesztés volt kiszabható.

A 2012. évi C. törvény önállóan nevesíti a fogyasztást, amelynek fenyegetettsége megegyezik a csekély mennyiség megszerzésére vonatkozó büntetési tétellel. A törvény az 1999. március 01. és 2003. február 28. napja közötti időszakban hatályos szabályozáshoz tért vissza, amikor - ha súlyosabb bűncselekmény nem valósult meg, - a fogyasztás explicit büntetni rendelt volt. A 2012. évi C. törvény 178. § (6) bekezdése szerint minősülő kábítószer birtoklásának vétsége miatt - súlyosabb bűncselekmény megvalósulásának hiányában - azt fenyegeti két évig terjedő szabadságvesztéssel, aki kábítószert fogyaszt, illetve csekély mennyiségű kábítószert fogyasztás céljából megszerez vagy tart.

A Bkv. 57. számú kollégiumi vélemény II/1. pontjában adott iránymutatás szerint kábítószer fogyasztása alatt értendő az elkövető (fogyasztó, kábítószer-használó) minden olyan magatartása, aminek közvetlen következménye, hogy a kábítószer a szervezetébe jut. A kábítószer-fogyasztás folyamata, a korábban elkövetett cselekmény során a kábítószer szervezetbe juttatásának gyakoriságától, illetve hatóanyag-tartalmától függetlenül vétségként nyer értékelést. A fogyasztás azonban szubszidiárius, azaz csak akkor állapítható meg, ha súlyosabb bűncselekmény nem valósul meg. Jelen esetben az irányadó tényállás szerint a vádlottak abból a kábítószerből fogyasztottak, melyet kereskedelem céljára hoztak Magyarországra, és tartottak maguknál. A kábítószer, mint elkövetési tárgy tehát azonos.

A büntetés kiszabásának elvei [1978. évi IV. törvény 83. § (2) bekezdés és 2012. évi C. törvény 80. § (2) bekezdés], a szabadságvesztés végrehajtási fokozata [1978. évi IV. tv. 42. § (2) bekezdés b/3. pont és 2012. évi C. tv. 37. § (3) bekezdés ad.) pont] és a büntetés enyhítésével kapcsolatos rendelkezések [1978. évi IV. törvény 87. § (2) bekezdés b.) pont és 2012. évi C. törvény 82. § (2) bekezdés b.) pont] nem változtak.

Az 1978. évi IV. törvény a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét akként szabályozza, hogy az automatikusan a szabadságvesztés végrehajtási fokozatához igazodik. Ezzel szemben a 2012. évi C. törvényben a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja nem a végrehajtási fokozathoz, hanem az elkövető előéletéhez igazodik. D. S. I. r. vádlott az 1978. évi IV. törvény 47. § (2) bekezdés I. fordulata alapján a büntetése négyötöd részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra, míg a 2012. évi C. törvény 38. § (2) bekezdés a.) pont értelmében annak legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon nyílik meg.

Fenti szabályozást összevetve a másodfokú bíróság álláspontja szerint D. S. I. r. vádlott esetében az elbíráláskor hatályos jogszabály alkalmazása kedvezőbb elbírálást eredményez, különös tekintettel a szabadságvesztés büntetésből engedélyezett feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának

kedvezőbb meghatározása miatt (Kúria Büntető Kollégiumának 4/2013. (X. 14.) számú véleménye), illetve azért is, mert a kábítószer fogyasztás szubszidiárius bűncselekmény és súlyosabb bűncselekmény mellett önálló minősítése kiesik.

Mindezekre figyelemmel az ítéletábra a jelenleg hatályos büntetőtörvény alapján D. S. I. r. vádlott tényállás

- 4-5. oldal és 6. oldal első kettő bekezdésében írt cselekményét a 2012. évi C. törvény 176. § (1) bekezdés IV. fordulatába ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő kábítószer-kereskedelem büntettének minősítette, melyet a 2012. évi C. törvény 13. § (3) bekezdés szerint társtettesként követett el;
- 6. oldal harmadik bekezdéstől részletezett magatartása a 2012. évi C. törvény 178. § (6) bekezdése I. fordulata szerint minősülő, két évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett, kábítószer birtoklása vétségeként minősül és halmazatban történő értékelése az új büntető anyagi jogszabály értelmében kizárt, mivel a bíróság megállapította a súlyosabban minősülő, öt évtől húsz évig, vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel fenyegetett kábítószer-kereskedelem büntetében bűnösségét. Ezt a jogi álláspontot tükrözi a Kúria Bfv.I.862/2014/5. számú határozata is.

A 2012. évi C. törvény 80. § (1) bekezdés értelmében a büntetést céljának szem előtt tartásával a törvényben meghatározott keretek között úgy kell kiszabni, hogy igazodjék a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, továbbá az egyéb súlyosító és enyhítő körülményekhez.

A büntetés kiszabása körében értékelendő körülményeket az elsőfokú bíróság nagyrészt helyesen ismerte fel. Azt az ítéletábra csak annyival egészíti ki, hogy súlyosító körülmény a társas elkövetés (Bkv. 56. számú kollégiumi vélemény III/12. pont), illetve az egészséget veszélyeztető bűncselekmények köztudomású, rendkívüli elszaporodottsága (Bkv. 56. számú kollégiumi vélemény III/11. pont).

A kábítószerrel visszaélés tárgyi súlyának megítélése szempontjából kiemelt jelentőséggel bír a cselekménnyel érintett kábítószeresek tiszta hatóanyag-tartalma. Ez jelen ügyben a súlyosabb minősítést megalapozó jelentős mennyiség alsó határának mindössze háromszorosa. Erre tekintettel megállapítható, hogy a megvalósított cselekmény - a gyakorlatban többször előfordult többezerszeres mennyiségekhez képest - nem kirívóan társadalomra veszélyes, a tiszta hatóanyag-tartalom a súlyosabb minősítést megalapozó mennyiség alsó határát nem sokkal haladta meg és ezt a körülményt a büntetés mértékének meghatározásakor is érvényre kell juttatni.

D. S. I. r. vádlott esetében az ítéletábra a büntetés súlyosítására irányuló ügyészi fellebbezést nem találta alaposnak. A fenti körülményeket értékelve a másodfokú bíróság megítélése szerint a II. r. vádlottal szemben kiszabott büntetés eltúlzott, annak lényeges enyhítése indokolt, ezért a szabadságvesztés mértékét - a közügyektől eltiltás tartamának érintetlenül hagyásával - a 2012. évi C. törvény 82. § (2) bekezdés b.) pont alkalmazásával, 3 évre mérsékelte. E tartamú büntetés szükséges, de elegendő is a 2012. évi C. törvény 79. §-ában megfogalmazott büntetési célok eléréséhez.

Az elsőfokú bíróság tévedett, amikor a határozott szabadságvesztésre ítélt D. S. I. r. vádlottat, mint izraeli állampolgárt közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte.

Az Alaptörvény XXIII. Cikk az alábbi rendelkezéseket tartalmazza:

(3) Magyarországon menekültként, bevándoroltként vagy letelepedettként elismert minden nagykorú személynek joga van ahhoz, hogy a helyi önkormányzati képviselők és polgármesterek választásán választó legyen.

(4) Sarkalatos törvény a választójogot vagy annak teljességét magyarországi lakóhelyhez, a választhatóságot további feltételekhez kötheti.

(5) A helyi önkormányzati képviselők és polgármesterek választásán a választópolgár lakóhelyén vagy bejelentett tartózkodási helyén választhat. A választópolgár a szavazás jogát lakóhelyén vagy bejelentett tartózkodási helyén gyakorolhatja.

D. S. I. r. vádlott nem menekült, bevándorolt vagy letelepedett, tehát az Alaptörvény XXIII. Cikk (3) bekezdés rendelkezései nem alkalmazhatók esetében. Vele szemben nincs törvényes lehetőség a közügyektől eltiltás kiszabására, mivel nem gyakorolhat olyan jogokat, melyektől ez a mellékbüntetés megfosztaná, így a másodfokú bíróság a közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazását mellőzte.

Fenti indokokra figyelemmel az ítéletábra a Be. 370. § alkalmazásával a Be. 372. § (1) bekezdés alapján az elsőfokú bíróság ítéletét D. S. I. r. vádlottal szemben megváltoztatta, míg egyéb, törvénynek megfelelő rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget, ami annak kapcsán merült fel, hogy D. S. I. r. vádlott a magyar nyelvet nem ismeri, a Be. 339. § (2) bekezdés alapján az állam viseli.

A Fővárosi Ítéletábra ítélete elleni fellebbezést a Be. 386. § (1) bekezdés zárja ki.

A másodfokú bíróság tájékoztatja D. S. I. r. vádlottat, hogy

- a Be. 531. § (7) bekezdés szerint, ha a terhelt tartózkodási helye a jogerős határozat meghozatala után válik ismertté, a javára perújítási indítványt lehet előterjeszteni.

a Be. 408. § (1) bekezdés e.) pont értelmében a bíróság jogerős ítéletével elbírált cselekmény (alapügy) esetén perújításnak van helye, ha az alapügyben az ítéletet a XXV. Fejezet alapján a terhelt távollétében tartott tárgyaláson hozták.

a Be. 409. § (2) bekezdés alapján a terhelt javára perújítási indítványt terjeszthet elő az ügyész; a terhelt; a védő, kivéve ha a terhelt ezt megtiltotta; a terhelt halála után egyenesági rokona, testvére, házastársa vagy élettársa, illetve amennyiben a terhelt halála óta több, mint ötven év telt el, oldalági rokona.

a Be. 409. § (3) bekezdés akként rendelkezik, hogy a Be. 408. § (1) bekezdésének e.) pontja alapján csak abban az esetben lehet perújítást indítványozni, ha a terhelt a tartózkodási helyéről idézhető. Ebben az esetben a perújítás lefolytatása kötelező. Ha a terhelt a perújítás elrendelése után ismételen ismeretlen helyre távozott, a perújítási eljárást meg kell szüntetni.

Budapest, 2016. év április hó 14. napján

Dr. Nehrer Péter s. k.
a tanács elnöke

Dr. Kósa Zsuzsanna s. k.
előadó bíró

Dr. Sárecz Szabina Martina s. k.
bíró

A Székesfehérvári Törvényszék 2014. év október hó 08. napján kelt 6.B.197/2013/20. számú ítélete D. S. I. r. vádlottal szemben a Fővárosi Ítéletábra mint másodfokú bíróság 3.Bf.306/2015/9. számú ítéletében foglalt változtatásokkal 2016. év április hó 14. napján jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2016. év április hó 14. napján

**Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke**

A kiadmány hitelül:

tisztviselő